

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 40

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργου. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συλλαγμαμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ἸΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνίσχυρος νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ σφαῖρα εἶναι τῆς διαμέτρου τοῦ πολυκρότου, ὅπερ εὐρέθη εἰς τὸ δάσος.

Ὁ πρόεδρος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐνόρκους.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐκθέσεως ταύτης. Ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Βαλὸν ἂν παρεκάθητο ἐν τῇ αὐτῇ ἀμαξίᾳ, θὰ ἐλάμβανον, ἂν μὴ τὰ αὐτὰ τραύματα, τοὐλάχιστον δύο τραύματα παρουσιάζοντα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς διευθύσεως τῶν βλημάτων τοὺς αὐτοὺς χαρακτήρας. Ἀλλὰ τὰ τραύματα ταῦτα διαφέρουσιν ἐν σιωδῶς. Τὸ μὲν παρήχθη κατ' εὐθείαν γραμμὴν, τὸ δὲ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω... Ὁ Βωφόρτ θὰ μᾶς δώσῃ μετ' ὀλίγον τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Καὶ βλέπων τὸν ἱατρὸν ἰστάμενον ἐπὶ ὀρθιον καὶ κάτωχρον :

— Εὐχαριστῶ, κύριε Γεράρδε. Δὲν ἔχετε ἄλλο τί νὰ προσθέσετε ;

— Συγγνώμην, κύριε πρόεδρε... θέλω τὸν ἀντίστοιχον νὰ προσθέσω ὀλίγας λέξεις.

— Σὰς ἀκούομεν.

— Κύριε πρόεδρε, θέλω νὰ προκαλέσω τὰς ἀμφιβολίας τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς ἐκθέσεώς μου... θέλω νὰ τὴν ὑποχρεώσω νὰ δικάσῃ, νὰ μείνῃ ἀναποφάσιτος, νὰ βεβαιώσῃ πόσον ἡ ἐκθεσίς μου εἶναι ὀλίγον συμπερασματική... Ἡ ἀποστολή μου ἐξεπληρώθη, εἰν' ἀληθές... Δύνασθε νὰ μοὶ ἐπιβάλετε σιγὴν... δὲν εἶμαι συνήγορος... δὲν ἐκλήθη

νὰ ὑπερασπίσω τὸν κύριον Βωφόρτ, τὸν ὁποῖον γνωρίζω, ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ...

— Οὕτως, κύριε Γεράρδε, ἐκτὸς τῆς ἱατροδικαστικῆς σας βεβαιώσεως, δὲν βλέπω τί δύνασθε νὰ εἴπητε ἡμῖν... Εἶναι καθήκον τοῦ συνηγόρου νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Βωφόρτ, ἡ δὲ ἀτομικὴ σας γνώμη ὀλίγον ἐνδιαφέρει τοὺς ἐνόρκους.

— Σὰς ἱκετεύω, κύριε πρόεδρε, νὰ μὲ ἀκούσῃτε ἀκόμῃ...

— Δὲν βλέπω τὸ ἄτοπον, κύριε πρόεδρε, εἶπεν ὁ συνήγορος τοῦ Βωφόρτ, δέχομαι δὲ ἐκ τῶν προτέρων πᾶσαν ἐξήγησιν δυναμένην νὰ διαφωτίσῃ τὴν συνείδησιν τῶν κυρίων ἐνόρκων.

Μετὰ στιγμὴν διασκέψεως ὁ πρόεδρος εἶπεν :

— Ὁμιλήσατε λοιπόν, κύριε Γεράρδε. τί ἔχετε νὰ μᾶς εἴπετε ;

— Δὲν ἤθελα νὰ προσβάλλω τὴν δικαιοσύνην ἣν ἀπεριορίστως σέβουμαι, θέλω ὅμως νὰ τὴν προφυλάξω ἀφ' ἐαυτῆς. Δύναται ν' ἀπατηθῇ, ἀνεπανόρθωτοι δὲ εἶναι αἱ πλάνας τῆς.

— Κύριε Γεράρδε, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀφίσω νὰ ὁμιλήσῃτε διὰ τοῦ ὕψους αὐτοῦ.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε πρόεδρε, διὰ τὴν γλῶσσαν, ἣν τηρῶ δὲ μοὶ ὑπαγορεύει αὐτὴν ἡ δυσπιστία πρὸς τὰ φῶτα ὑμῶν καὶ τὴν ὑψηλὴν καὶ ἄμωμον ἀμεροληψίαν σας, ἀλλ' ἡ ἀγάπη, ἣν τρέφω διὰ τὸν Βωφόρτ καὶ ἡ βαθεῖα συμπάθεια, ἣν μοὶ ἐμπνέει. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὐδὲν θὰ μεταβάλλω ἐκ τῆς ἐκθέσεώς μου. Ἐν τούτοις — ὁμιλῶ δὲ ὅχι ὡς φίλος τοῦ κυρίου Βωφόρτ, ἀλλ' ὡς ἱατρός ἐτι — ἐκπλήττομαι διὰ τὴν σημασίαν τὴν ἀποδοθεῖσαν εἰς τὰς ἱατρικὰς μου παρατηρήσεις. Ὅτε συνεζήτουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκθέσεως μετὰ τοῦ κυρίου Λωζιέ, εὗρον ἐξήγησιν τοῦ τραύματος ἐπίσης φυσικὴν ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἀ-

νακρίσεως ἔκτοτε δοθεῖσα. Ἐλεγα εἰς τὸν κύριον Λωζιέ τὰ ἐξῆς : «Ὁ Βαλὸν καὶ ὁ Βωφόρτ παρεκάθησαν, ὁ δὲ Βαλὸν ὠδήγει τὴν ἀμαξίαν ἐπὶ τῆς ἐδρας καθήμενος. Πρὸς τοῦτοις ἵεναι εὐρωστότερος καὶ ὑψηλότερος τοῦ κυρίου Βωφόρτ. Ὁ φονεὺς ὅστις εἶναι κεκρυμμένος εὐρίσκεται ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Βαλὸν ἐπίπεδον, ὑψηλότερον δὲ τοῦ Βωφόρτ. Ἐμπροσθόλησε οἷς, τὰ δὲ τραύματα παρουσιάζουσιν ἕνεκα τῆς θέσεως τῶν τραυματισθέντων, διαφόρους χαρακτηριστικὰς».

— Οἱ ἔνορκοι θὰ ἐκτιμῇσιν, κύριε Γεράρδε, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Τοῦτο λοιπὸν ἔχετε νὰ μᾶς εἴπετε ;

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶπω, κύριε πρόεδρε, ὅτι εἶμαι σταθερῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου.

— Ὁ κύριος Λωζιέ, ἐν ἐμπιστευτικῇ ἐκθέσει, μᾶς ἐσημείωσε τὴν συνδιαλέξιν, ἣν ἔσχετε μετ' αὐτοῦ, καὶ καθ' ἣν ὑπεδηλώσατε ὅτι γνωρίζετε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, ὅτι δὲ ὁ ἔνοχος οὗτος δὲν εἶναι ὁ Βωφόρτ...

Ἐκεῖνος ἠγέρθη ἐκ τοῦ ἐδράνου του ἐν ἄκρα ταραχῇ.

Πρὸς στιγμὴν μεγάλως ἐταράχθη τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ Βωφόρτ εἶπε :

— Γεράρδε, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν τρέφω διὰ σέ, διὰ τὴν μητέρα σου, διὰ τὴν ἀδελφὴν σου, γνωρίζεις δὲ ὁποίας φύσεως εἶναι ἡ ἀγάπη αὕτη, σὲ ἐξορκίζω νὰ ἀποκαλύψῃς ὅτι γνωρίζεις... Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ φονεῦς τοῦ Βαλὸν δὲν σοὶ εἶναι ἄγνωστον ;...

— Τοῦτο εἶναι ψευδές, εἶπεν ὁ Γεράρδος, τοῦτο δὲν εἶπα εἰς τὸν κύριον Λωζιέ. Τῷ εἶπα : «Πλανᾷσθε καταδεικνύοντες τὸν κύριον Βωφόρτ».

— Γεράρδε, σὲ ἐξορκίζω... ὑποστήριξόν με... χάνω τὸν νοῦν μου... ὅλοι εἶναι ἐναν-

τίον μου. Γνωρίζεις ἐν τούτοις ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ καταδικάσωσιν. Εἶναι ἀδύνατον, θὰ ἦτο τοῦτο φοβερόν, φοικῶδες. Βεβαίως διὰ τὴν ἡμιλήσιν οὕτω θὰ ἔχῃς ἀποδείξεις. Τί σὲ ἐμποδίζει νὰ τὰς ἀποκαλύψῃς;

— Εἶπα ὅτι τὸ καθήκον μοι ἐπιτάσσει νὰ εἶπω... Τίποτε δὲν δύναμαι νὰ προσθέσω χωρὶς νὰ προσβληθῇ ἡ τιμὴ μου.

Ἡ κατάθεσις τοῦ Γεράρδου βαθεῖαν αἰσθησιν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους.

Ὁ συνήγορος τοῦ Βωφόρτ, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις τινὰς τῷ ἱατρῷ.

Ὁ πρόεδρος ἐπέτρεψε τοῦτο.

— Κύριε Γεράρδε, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ὡμιλήσατε κατὰ τὴν συνείδησίν σας. Ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ: ἡ πεποίθησίς σας στηρίζεται ἐπὶ ἠθικῶν ἀποδείξεων;

Ὁ ἱατρός ἐνευε πρὸς τὰ κάτω.

— Ἐχετε γεγονότα νὰ μᾶς εἴπητε; ἡρώτησεν ὁ συνήγορος.

Ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθει σιωπῶν.

— Τέλος ὑπάρχει λόγος σπουδαῖος, ὅστις σὰς κωλύει νὰ ὡμιλήσετε ἢ μήπως κωλύεσθε ὑπὸ τοῦ ἱατρικοῦ ἀπορρήτου;

Ὁ Γεράρδος χαμηλοφώνως ἀπήντησε:

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ καθήκοντός μου οὔτε τῆς τιμῆς μου ὡς ἱατροῦ λέγων ὅτι ἀληθῶς τὸ ἱατρικὸν ἀπόρρητον μὲ κωλύει ἀπὸ τοῦ νὰ ὡμιλήσω...

Καὶ ὁ ταλαίπωρος νέος κεκμηκῶς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν μαρτύρων. Εἶχεν ἐξαντληθῇ. Ἦτο υπερβάλλουσα ἡ πάλῃ, ἣν πρὸ τῶσων ἡμερῶν ὑφίστατο!

Ἡ γενικὴ συγκίνησις ἦν τοιαύτη, ὥστε ἐδέχθη ὁ πρόεδρος νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίαν.

Ἦγαγον ἔξω τὸν κατηγορούμενον.

Οἱ μάρτυρες ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προδιωρισθὲν δωμάτιον.

Ὁ Γεράρδος μετέβη ἐν αὐτῷ κακῶς ἔχων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔφερον ἐν τῇ καρδίᾳ ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου.

Ἡ συνεδρίασις ἐπανελήθη μετὰ ἡμίσειαν ὥραν.

Ὁ Βωφόρτ ἐξητάσθη.

Δὲν δύναμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐξετάσεως ταύτης. Τὰς λεπτομερείας ταύτας γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσται.

Ὁ Βωφόρτ εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρίνετο χωρὶς νὰ αἰτιάται κανένα, εἰς τὸ τέλος ὅμως ἐκάστης ἀπαντήσεως προσέθετεν:

— Εἴμαι ἀθῶος.

Ἡ ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ ἐκδηλωθεῖσα ἀβεβαιότης ἐφαίνετο ἐκδηλουμένη καὶ ἐν τῷ ἄκρατηρίῳ.

Ἀλλ' οὐδὲν ἐπὶ τῶν ἀπαθῶν φυσιογνωμιῶν τῶν ἐνόρκων, οὐδὲν ἐδήλου τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς των ἐκ τούτων ὃ' ἀνεμάνετο ἡ καταδικητὴ ἢ ἡ ἀθώωσις.

Ὁ συνήγορος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ διὰ μακρῶν ὑπερήσπισε τὸν Βωφόρτ μετ' εὐγλωττίας, πεποιθήσεως καὶ συγκινήσεως.

Ἐπωφελήθη τῆς ἡμιποκαλύψεως τοῦ Γεράρδου, ἵνα παρουσιάσῃ τὸ φοβερόν τῆς καταδικῆς πληττοῦσης ἀθῶων. Παρέστησε

τὸν ἱατρὸν κλυδωνιζόμενον ἐν τῇ τρικυμίᾳ τῆς καρδίας του, μὴ δυνάμενον νὰ ὡμιλήσῃ χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὴν τιμὴν του καὶ διακινδυνεύοντα, ἂν εἰσὶν νὰ καταστρέψῃ τὸν Βωφόρτ.

Ὁ Βωφόρτ μετὰ τὴν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἀποκάλυψιν τῆς Μαρκελίνας, οὐδὲν εἶχε ν' ἀποκρύψῃ.

Διηγῆθη τῷ συνηγόρῳ του ὅλην τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸ μυστικὸν τῆς θλίψεως ὅλης του τῆς ζωῆς.

Πηγὴ δακρύων ὑπῆρξεν ἡ παθητικὴ ἐκείνη ἀφήγησις.

Ἄνθρωπος, ὅστις μετὰ τόσῃν ἐτῶν ἀελοπισίαν ἐπανευρίσκει αἴφνης τὸ παιδίον καὶ τὴν σύζυγόν του, θὰ ἐκλέξῃ ἄρα γε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἵνα φανεύσῃ φίλον του, ἐξ οὗ ἀναμένει τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς του;

«Βεβαίως, εἶπεν ὁ συνήγορος καταλήγων, ὑπολείπονται σκοτεινὰ σημεῖα ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Πῶς ἐπληρώθη ὁ Βωφόρτ; Πῶς τὸ πολυκροτὸν του, ὄργανον τοῦ φόνου, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος; Δὲν τὸ γνωρίζομεν. Τὴν ἐξετάσιν εἰς μόνος βεβαίως ἠδύνατο νὰ παράσχῃ, οὗτος δὲ εἶναι ὁ ἱατρός Γεράρδος. Καὶ τὸν ἠκούσατε, κύριοι,

τὸν ἱατρὸν Γεράρδον συγκρατούμενον ὑπὸ τῆς τιμῆς τοῦ ἱατρικοῦ ἀπορρήτου. Τὸ ἀπόρρητον τοῦτο εἶναι ἱερὸν ὡς τὸ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦτο τὸ ἀναγνωρίζει τὸ δικαστήριον. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, κύριοι, ἐπικαλοῦμαι οὐχὶ τὴν καρδίαν σας, ἀλλὰ τὴν εὐσυνειδησίαν σας. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διανοηθῇτε νὰ καταδικάσῃτε τὸν πελάτην μου. Εἰς ὅσα ὑπέστη, εἰς τὸ ὄνειδος τὸ ἐγκολοπούμενον αὐτῷ, χρειάζεται ἐπανόρθωσις φανερά, πρέπει νὰ τὸν ἀθωώσῃτε. Θὰ τὸν ἀθωώσῃτε δέ, ὅχι δι' ἑλλειψιν ἀποδείξεων, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶναι ἀθῶος. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς ὑμᾶς, κύριοι ἐνόρκοι».

Ἦτο ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα.

Ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν του, αἱ δὲ ἐρυθραὶ αὐτοῦ ἀκτῖνες διερχόμεναι διὰ τῶν πρὸς δυσμὰς παραθύρων ἐφώτιζον οἶον δι' αἰμοφύρτου ἀνταυγίας τὸν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἄνωθεν τῆς δικαστικῆς ἑδρας Χριστόν.

Ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ τὸ δῶμα, οἱ δ' ἐνόρκοι ἠκούοντο μετὰ προσοχῆς τοῦ εἰσαγγελέως δευτερολογούντος.

Ὁ Γεράρδος ἠτένιζε τὸν Βωφόρτ.

Οὗτος ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν εἶχεν, ὡς ὁ συνήγορός του, ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων. Εἶχεν ὑποστῇ πολλά. Εἰς τὸν Θεὸν μόνον ἐπανεπαύετο.

Ὁ πρόεδρος ἠγείρετο προσκαλὼν τοὺς ἐνόρκους ἵνα ἀποσυρθῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς διασκέψεως, ὅτε εἰς κλητὴρ ἐπλησίασε τὸν Γεράρδον.

Ὁ ἱατρός ἦν τόσῳ ἀπασχολημένος ὑπὸ τοῦ θαύματος τῆς θλίψεως τοῦ Βωφόρτ, ὥστε δὲν ἐπρόσεξε.

Ὁ κλητὴρ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Κύριε Γεράρδε, εἶπε, κύριε Γεράρδε.

Ὁ ἱατρός ἀνεσκήρτησε καὶ ἐστράφη.

— Ἦλθεν ἐν τηλεγράφῳ δι' ὑμᾶς.

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐκπληκτός.

Καὶ διὰ τρεμούσης χειρὸς ἀνοίγει τὸ τηλεγράφημα.

Βλέπει τὴν ὑπογραφήν.

Τὸ τηλεγράφημα ἔφερε τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ζανζότ.

«Κύριε Γεράρδε, ἔλεγεν, ἂν εἶναι ἀκόμη καιρός, ἂν εἶναι δυνατόν, ἐνεργήσατε νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις... ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι ἀθῶος, ὡς εἶπατε... φέρομεν δὲ τὴν ἀπόδειξιν».

Ὁ Γεράρδος ἐγείρεται... σπεύδει πρὸς τοὺς δικαστάς.

— Κύριε πρόεδρε, σὰς ἱκετεύω, κύριε πρόεδρε...

Ὁ πρόεδρος ἀτενίζει ψυχρῶς τὸν ἱατρὸν.

— Ἰατρέ, καταχρᾶσθε τῆς καλωσύνης μας. Σὰς ἐπαναφέρω εἰς τὴν ταξιν καὶ τὸν σεβασμόν, ὃν ὀφείλετε εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος εὐρίσκεται ἐν ἄκρῳ ἀγωνίᾳ... Πυρετὸς καταδιβρώσκει αὐτόν... Δεικνύει τὸ τηλεγράφημα... Προσπαθεῖ νὰ ὡμιλήσῃ... πλὴν δὲν δύναται εἰμὴ παρακλησιν νὰ προσφέρῃ.

— Κύριοι ἐνόρκοι... κύριε πρόεδρε... δι' οἷκτον πρέπει ν' ἀναμείνετε... πρέπει.

Δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τι πλεόν. Πνίγεται. Πίπτει σχεδὸν λιπόθυμος. Ἀλλ' ἔτεινε τὸ τηλεγράφημα τῷ συνηγόρῳ τοῦ Βωφόρτ, ὅστις ἀνέγνωσε αὐτό.

— Κύριε πρόεδρε, εἶπε στεντοριᾷ τῇ φωνῇ, τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ ἔλαβεν ὁ ἱατρός Γεράρδος ἀγγέλλει ὅτι θὰ λάβωμεν ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου μου... Ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης ζητῶ νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις.

Τὸ τηλεγράφημα ἐδόθη τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐνόρκοις.

Διεγείρει γενικὴν συγκίνησιν.

Ὁ Βωφόρτ ἀναλαμβάνει θάρρος. Ὁ συνήγορός του τῷ ὡμιλεῖ χαμηλοφώνως.

— Καὶ ἐκ τίνος προέρχεται τὸ τηλεγράφημα τοῦτο; ἐρωτᾷ ὁ ἀτυχής.

— Φέρει ὑπογραφήν Ζανζότ.

— Ὁ ὀργανοπαίκτης... Ἀ! ὁ γεναῖος ἄνθρωπος!

Ὁ Γεράρδος ἀνακύπτει καὶ ἐγείρεται.

Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ αὐτόν:

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ζανζότ;

— Εἶν' ἐπαίτης... ἀλλὰ τίμιος ἄνθρωπος... εἶπε διὰ σταθερὰς φωνῆς.

Ζωηρὰ συζήτησις ἀνταλλάσσεται μεταξὺ τοῦ προέδρου καὶ τῶν συνέδρων.

— Ποῖαν ἐμπιστοσύνην δικαιοῦμεθα νὰ ἔχομεν εἰς ἕνα ἐπαίτην;

Ὁ Γεράρδος ἐννοεῖ τοὺς δισταγμούς των.

— Ἐγγυῶμαι διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀναγγελομένου μοι ὑπὸ τοῦ Ζανζότ, εἶπε. Τὸν εἶχον ἐπιφορτίσει μὲ τινα ἀποστολήν... Τὴν ἀποστολήν ταύτην τὴν ἐξεπλήρωσε βεβαίως... Πῶς; τὸ ἀγνώω... Ἐστὲ βέβαιοι, κύριε πρόεδρε, ὅτι τὸ τηλεγράφημα εἶναι σπουδαιότατον.

— Ἡ συνεδρίασις διακόπτεται, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Θόρυβος πολὺς ἐγείρεται ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Τὸ κοινὸν ἐκφέρει τὰς γνώμας αὐτοῦ καὶ τὰ σχόλια.

Ὅτε ὁ Βωφόρτ ὀδηγούμενος μεταξὺ δύο

χωροφυλάκων διέρχεται πλησίον τοῦ Γεράρ-
δου, οὗτος λέγει αὐτῷ :

— Θάρρος, φίλε, θάρρος καὶ πεποίθησιν...
Παρῆλθον μία, δύο ὥραι.
Οὐδὲν ἕτερον τηλεγράφημα ἀφικνεῖται.
Τί συνέβη ἐνῷ ἐδικάζετο ὁ Βωφόρτ ;
Τοῦτο θὰ διηγηθῶμεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἡ ἐντύπωσις αὕτη γεννᾶται ὁσά-
κις εὐρίσκεται τις ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων
οἱ ὅποιοι ἔχουσι πράγματι ὑπεροχὴν ἐπὶ
τῶν ἄλλων· ἀλλὰ κόρη μου, ὅσον μέγας καὶ
ὅσον ἐπιβλητικὸς καὶ ἂν σὰς φαίνεται ὁ κό-
μης Δελασέρ, εἶναι ἄνθρωπος ὡς καὶ οἱ λοι-
ποὶ· δὲν ζητεῖ νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τῶν ἀν-
θρώπων πρὸς γράμματα. Ὡστε τὸν κατενθου-
σίσαστε χθές, ἀγαπητή, τί λέγω ; τοῦ ἐγυ-
ρίσατε τὰ μυαλά.

— ὦ ! κυρία μαρκησία !

— Ἀλλ' εἶναι σπουδαιότατον αὐτὸ τὸ
ὁποῖον σοὶ λέγω. Σὰς ὑπεσχέθην νὰ σὰς
εἰπῶ διατὶ ἦλθον σήμερον νὰ σὰς ἴδω, λοι-
πὸν εἶμαι προζενήτρια τοῦ κόμητος Δελα-
σέρ.

Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐταπείνωσε τοὺς
ὀφθαλμούς.

— Ἀκούετε, συνταγματάρχα ; ἐπανε-
λαβεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, κυρία.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ἐπιθυμεῖ νὰ
νυμφευθῇ, ἡ δὲ σύζυγος, τὴν ὁποίαν ἐξέλε-
ξεν, ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ νὰ συζευ-
χθῇ, εἶναι ἡ ἀνεψιὰ σὰς. Μόνον ἐπιθυμεῖ νὰ
μάθῃ ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρμόν θὰ
δεχθῇ τὴν αἵτησίν του καὶ ἂν θὰ ἔχῃ τὴν
συγκατάθεσίν σας, συνταγματάρχα.

— Ἐγώ, κυρία κόμησσα, δὲν ἔχω ν' ἀν-
τεῖπω κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν· μόνη ἡ
Ἑλένη ἔχει δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Λοιπὸν, ὥρτια μου ; ὑπέλαβεν ἡ μαρ-
κησία.

Ἡ νεῆνις ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς μύκων.

— Γνωρίζω καλῶς, ἐξηκολούθησεν ἡ κυ-
ρία Δεμομπεραὶ καὶ ὁ κ. Δελασέρ μετέβησαν εἰς
Βωκρέ, εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν,
ἐνθα ὁ κόμης ἐποίησεν ἐπισήμως τὴν αἴτη-
σίν του. Ἀκολουθῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐμελλε
ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα θὰ ἔμενεν
ἴσως δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὅσαι δηλαδὴ θὰ
ἤρκουν πρὸς λήψιν μέτρων τινῶν διὰ τὸν
προσεχῆ γάμον του.

— Γνωρίζει ὁ κόμης Δελασέρ ὅτι ἡ ἀνε-
ψιὰ μου δὲν ἔχει προίκα ; ἠρώτησεν ὁ συν-
ταγματάρχης.

— Δὲν ἔλειψα νὰ τὸ εἰπῶ αὐτό, ἀπε-
κρίθη ἡ μαρκησία, μοὶ εἶπε δὲ ἀπλούςτατα
ὅτι ἦτο καταγοητευμένος.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ Ἑλένη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλθόθησαν ἐπὶ τοῦ θείου
τῆς.

— Ἐλα, τί λέγεις δι' αὐτό ; ἠρώτησεν
αὐτὴν ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη μὲ τετραγαμέ-
νην φωνήν. Συγχωρήσατέ με, κυρία μαρκη-
σία, εἶμαι τόσον ἐκπεπληγμένη, δὲν ἐπερί-
μενα τὴν πρότασιν... Εἶμαι τέλος κατατε-
ταραγμένη...

— Τὸ ἐννοῶ, ἀγαπητή μου, καὶ διὰ τοῦτο
θὰ σοὶ ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῇς· δὲν ἔχω
ποσῶς ἐντολὴν νὰ λάβω διὰ τῆς βίας τὴν
συγκατάθεσίν σου, ἄλλως τε, ὁ κόμης δὲν
ἐλπίζει ὅτι θὰ τῷ δώσω ὀριστικὴν ἀπάν-
τησιν. Καὶ ὅμως, ἀγαπητή μου, ἀπὸ τοῦδε
παρατηρῶ ὅτι ὑπάρχει τι γνωστὸν ἤδη. Ὁ
κόμης Δελασέρ δὲν σοὶ ἀπαρέσκει, παρετήρη-
σες μάλιστα ὅτι διαλέγεται καλῶς καὶ ὅτι
σοὶ ἐφάνη εὐθυμος. Τώρα, χωρὶς νὰ θέλω νὰ
ἐπιδράσω ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς σου, ἐπιτρέ-
φω μοι νὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κυ-
ρίου Δελασέρ, τὰ ὁποῖα εἶναι περιττά. Ὅτε
ἐγνώρισα τὸν κόμητα, ἦτο μαθητὴς τῆς
πολυτεχνικῆς σχολῆς· τώρα δὲν ἔχει πλέον
κἀνέναν συγγενῆ. Ἦμην φίλη τῆς μητρός
του καὶ ἡ φίλια μου ἐξηκολούθησε καὶ εἰς
αὐτόν. Εἶναι ἄνθρωπος πολλὰ μελετήσας,
πολύ ἐργασθεὶς, δὲν ἔλαβε δὲ ποτὲ καιρὸν
ν' ἀσχοληθῇ εἰς ἡδονάς. Παραδείγματός
χάριν, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν εἶναι διεφθαρμέ-
νος ἀπὸ καταχρήσεις. Τὸν θεωρῶ ὡς παι-
δίον· μεθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις
του, τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε περὶ ζωῆς γνω-
ρίζει. Πράγματι, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει
τις νὰ παρατηρήσῃ, εἶναι ἡ ἡλικία του· εἶνε
τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν
πάροδον τῶν ἐτῶν διατηρεῖ πᾶσαν τὴν ἀκ-
μὴν του καὶ ἡ καρδία του ἔμεινε νεάζουσα.
Εἶναι ἀγαθός, γενναῖος, ἐνθουσιώδης. Δὲν
γνωρίζω νὰ ἔχῃ κἀνὲν ἐλάττωμα, ἔχει ὅμως
πολλὰς ἀρετὰς καὶ ἴσως παραπολλάς. Τέ-
λος ἔχει μεγάλην περιουσίαν πέντε ἢ ἑξ ἐ-
κατομμυρίων.

Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐταπείνωσε καὶ
πάλιν τὴν κεφαλὴν, κατείχετο ὑπὸ πολλῶν
σκίψεων.

— Διὰ σήμερον ἐξεπλήρωσα τὴν ἀπο-
στολήν μου, ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία ἐγερ-
θεῖσα.

— Κυρία μαρκησία, εἶπε τότε ὁ κύριος
Νοαρμόν, ἡ ἀνεψιὰ μου θὰ σκεφθῇ· δύνασθε
ὅμως νὰ εἴπητε πρὸς τὸν κόμητα ὅτι μεγά-
λως τιμᾷ καὶ τοὺς δύο μας ἡ αἵτησίς του.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν, χωρὶς νὰ δεσμευθῇτε
διόλου, θέλετε νὰ περάσωμεν μεθ' αὐτοῦ τὴν
ἡμέραν εἰς τὸ Βρήσιον ;

Ἡ νεῆνις ἐστράφη πρὸς τὸν θεῖόν της, οἶ-
ονεὶ θέλουσα νὰ τῷ εἰπῇ : « Ἀποκρίθητε ».

— Κυρία μαρκησία, εἶπεν ὁ συνταγμα-
τάρχης, δεχόμεθα τὴν φιλόφροναν πρόκλη-
σίν σας.

— Τότε μετ' ὀλίγον, ὑπέλαβεν ἡ μαρκη-
σία.

Καὶ ἀσπασθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν
Ἑλένην, ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ συνταγμα-
τάρχῃ καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἀνέμενε τὴν μαρκη-
σίαν μετ' ἀνυπομονησίας ἅμα καὶ ἀγωνίας,
εὐθὺς δ' ὡς τὴν εἶδεν ἐλθούσαν ἐσπευσε πρὸς
αὐτήν.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε μειδιῶσα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπήστραψαν.
Ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ εἰπῇ πε-
ρισσότερα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ ὥρα τοῦ
δείπνου εἶχε φθάσει καὶ ἐπρόκειτο νὰ παρα-
καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλλὰ τὴν
ἐσπέραν ὁ κύριος Δελασέρ εὗρε μέσον νὰ
πλησιάσῃ τὴν μαρκησίαν, καὶ ἐδῆσε νὰ
τῷ διηγηθῇ πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ
τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν.

— Κυρία μαρκησία, τῇ εἶπεν ἀκολού-
θως, εἴσθε γυνή, ἡ ὁποία μὲ θέλεγε· τώρα
ἡ καρδία μου πληροῦται ὑπὸ ἐλπίδος· μοὶ
ἀνοίξατε τὸν οὐρανόν !

Τῇ ἐπιούσῃ ὁ συνταγματάρχης Νοαρμόν
καὶ ἡ ἀνεψιὰ αὐτοῦ ἀφίκοντο εἰς τὸ μέγα-
ρον περὶ τὴν ἐνδεκάτην.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἑλένης ἐφαίνετό πως
ρεμβῶδες, ὁ δὲ κόμης εἶδεν ἐπὶ τοῦ μετώ-
που καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἐρύθημά τι.

— Βεβαίως, εἶπε καθ' ἑαυτόν, δὲν μὲ ἀ-
γαπᾷ εἰσέτι, ἀλλὰ θὰ μὲ ἀγαπήσῃ !

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐδείχθη λίαν περι-
ποιητικὸς πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ μεγάλην ἐξ-
εδήλωσε φιλίαν πρὸς τὸν συνταγματάρχην,
ὅστις ἀπεκρίθη στρατιωτικῶς εἰς τὰς φιλο-
φρονήσεις του. Ἡ Ἑλένη ἀπεδέξατο τὰς πε-
ριποιήσεις καὶ τὰς φιλοφρονήσεις αὐτοῦ, ἄνευ
μὲν ψυχρότητος, ἀλλὰ μετ' ἐπιφυλάξεως.

Πολλάκις ὁ κόμης ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον
νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ διαθήματός του, διότι
ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐὰν εἶχεν ἤδη σκεφθῇ,
ἀλλὰ περιέστειλε τὴν ἀνυπομονησίαν του,
ἀναγνωρίσας ὅτι δὲν ἦτο ὁρθὸν ν' ἀπευθύνῃ
τῇ Ἑλένῃ ἐρωτήσεις δυναμένας νὰ θέσωσι
καὶ αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν.

Ὁ συνταγματάρχης διελέξατο διὰ μα-
κρῶν πρὸς τὴν μαρκησίαν· βεβαίως ὁμιλή-
σαν περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ ἐμάνθανε μετ' οὐ πολὺ
ὅ,τι ὁ συνταγματάρχης εἶπεν.

Ὄντως, ὅτε τῇ ἐσπέρᾳ ἀνεχώρησαν ὁ κ.
Νοαρμόν καὶ ἡ ἀνεψιὰ αὐτοῦ, ἡ μαρκησία
τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ τὴν
ἐρωτήσῃ.

— Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐπιθυμεῖ νὰ
γείνη σύζυγός σας καὶ ὁ συνταγματάρχης
λογίζεται εὐτυχὴς ὑπανδρεύων αὐτήν.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀπήστραψεν ἐκ
χαρᾶς.

— Ἄ ! ἀνέκραξε, τώρα εἶμαι δ...

— Εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, μάλι-
στα, συνεπλήρωσε τὴν φράσιν ἡ μαρκησία
μειδιῶσα.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ἡ κυρία
Δεμομπεραὶ καὶ ὁ κ. Δελασέρ μετέβησαν εἰς
Βωκρέ, εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν,
ἐνθα ὁ κόμης ἐποίησεν ἐπισήμως τὴν αἴτη-
σίν του. Ἀκολουθῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐμελλε
ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα θὰ ἔμενεν
ἴσως δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὅσαι δηλαδὴ θὰ
ἤρκουν πρὸς λήψιν μέτρων τινῶν διὰ τὸν
προσεχῆ γάμον του.

Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν ἦτο ἐκ τῶν πα-
ρατεινόντων τὰ πράγματα· τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ
ἀνεχώρει ἐκ τοῦ ἐν Βρησίῳ μεγάρου, τῇ δὲ
ἐπιούσῃ, περὶ τὴν ἐνάτην εἰσῆρχετο εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ κ. Κορβιζιέ, τοῦ συμβολαιο-
γράφου του.

— Ἀγαπητὴ κύριε Κορβιζιέ, τῷ εἶπεν,